

Toetssteen der ware en valse genade

Th. Van der Groe

34. H.C. Zondag 31 - Van de sleutelen des Hemelrijks

Vr.83. Wat zijn de sleutelen des hemelrijks?

Antw. De verkondiging des heiligen Evangelies en de Christelijke ban of uitsluiting uit de Christelijke gemeente, door welke twee stukken het hemelrijk den gelovigen opengedaan en den ongelovigen toegesloten wordt.

Vr.84. Hoe wordt het hemelrijk door de prediking des heiligen Evangelies ontsloten en toegesloten?

Antw. Alzo, als, volgens het bevel van Christus, aan de gelovigen, allen en een iegelijk, verkondigd en openlijk betuigd wordt dat hun, zo dikwijls als zij de belofenis des Evangelies met een waar geloof aannemen, waarachtig al hun zonden van God, om der verdiensten van Christus wil, vergeven zijn; daarentegen allen ongelovigen, en die zich niet van harte bekeren, verkondigd en betuigd wordt dat de toorn Gods en de eeuwige verdoemenis op hen ligt, zolang als zij zich niet bekeren; naar welk getuigenis des Evangelies God zal oordelen, beide in dit en in het toekomstige leven.

Vr.85. Hoe wordt het hemelrijk toegesloten en ontsloten door de Christelijke ban?

Antw. Alzo, als, volgens het bevel van Christus, degenen, die onder de Christelijke naam onchristelijke leer of leven voeren, nadat zij, ettelijke malen broederlijk vermaand zijnde, van hun dwalingen of hun schandelijk leven niet willen afdaten, der gemeente, of dengenen die van de gemeente daartoe verordineerd zijn, aangebracht worden; en, zo zij aan de vermaning zich niet storen, van henlieden door het verbieden der Sacramenten uit de Christelijke gemeente, en van God Zelfen uit het Rijk van Christus gesloten worden; en wederom als lidmaten van Christus en Zijn gemeente aangenomen, zo wanneer zij waarachtige betering beloven en bewijzen.

Nu de Catechismus zo-even tevoren gewag gemaakt heeft van de sleutelen van het Hemelrijk, wordt deze materie hier ter plaatse dan ook voegzaam verhandeld, als een nodig aanhangsel of besluit van de Verlossingsleer, maar waarmee wij ons hier niet zullen ophouden. Er zijn twee zodanige geestelijke sleutelen (vraag 83), te weten, de verkondiging van het Heilig Evangelie, en de Christelijke ban, of uitsluiting uit de Christelijke gemeente, door welke twee stukken het Hemelrijk de gelovigen opengedaan, en de ongelovigen toegesloten wordt. Ziet daarvan de leer en ordinantie van de Zaligmaker, Matth. 16:19, en 18:15-17; Joh. 20: 23 en die van de Apostel, 2 Kor. 2:7-10 en elders.

- A. Aangaande de sleutel van het Evangelie, het geordineerde gebruik van deze, wijst de Catechismus aan (vraag 84).
1. Eerst in de opening van Gods koninkrijk voor de ware gelovigen, *alzo namelijk, als achtervolgende het bevel van Christus, allen en iegelijk gelovige verkondigd en openlijk betuigd wordt, dat hen (zo dikwijls als zij de belofte van het Evangelie met een waar geloof aannemen), waarachtig al hun zonden van God, om de verdiensten van Christus wil vergeven zijn.* Hier wordt ons de verhandelde Evangelieleer van de genadige rechtvaardigmaking van het geloof, in Christus, al weer zeer duidelijk voor ogen gesteld. God belooft die weldaad aan de recht boetvaardige zondaar, die gelooft, en deze ontvangt dezelve van God, en neemt die zuiver en oprecht gelovig alzo aan, in de kracht van de Heilige Geest. En zie, zo dikwijls hij dat doet (gelijk daarin het leven van het geloof toch wezenlijk bestaat), ontvangt hij dan ook telkens de vergeving van zijn nieuw gemaakte zonden en schulden van God, als welke alle samen voor Zijn heilig aangezicht geheel bedekt en weggenomen, en volkomen uitgewerkt worden met die geschonken en toegerekende volmaakte Middelaarsgerechtigheid van de Heere Jezus Christus. En op die wijze wordt het Koninkrijk van God de ware gelovigen dan nu gedurig wijd opengesteld en hun wordt door het Evangelie wel zeker verkondigd, dat zij in Christus, uit loutere genade, Gods verzoende kinderen en onderdanen zijn, en dat God hun allergeoedertierenste en barmhartige Vader is, van Wie zij niets dan goeds naar ziel en lichaam te wachten hebben, om de verdiensten van Christus. O, zalige opening van het koninkrijk der hemelen! Laat dit nu maar van de arme boetvaardigen oprecht alzo geloofd worden, dan is het alles wel, dan mogen zij zich over de Almachtige verlustigen, en hun aangezicht tot God opheffen, Job 22:26.
  2. Daarna wijst de Catechismus hier het andere gebruik van de Evangeliesleutel ook aan, hetwelk bestaat in de toesluiting van Gods Koninkrijk voor de ongelovigen en goddelozen, zeggende: *daarentegen, alle ongelovigen, en die zich niet van harte bekeren, verkondigd en betuigd wordt, dat de toorn Gods en de eeuwige verdoemenis op hen ligt, zo lang zij zich niet bekeren.* Zij zijn alle samen ongelovigen, en blijven daarom ook in een rampzalige, onbekeerde staat, die de belofte van de genadige rechtvaardigmaking Gods in Christus, op het getuigenis van het Heilig Evangelie, niet aannemen met een waar gelovig hart, maar die in de grond der zaak nog alleszins blijven vasthouden aan de eigengerechtigheid. Dit ongeloof sluit hen geheel buiten Gods Koninkrijk, en houdt hen wel vastgebonden liggen onder Gods vloek en toorn, Joh. 3:26 en onder de macht van de eeuwige verdoemenis, Mark. 16:16; Thess. 1:8,9. En dit verkondigt het Evangelie hun nu ook uitdrukkelijk, en sluit het alzo geheel buiten Gods Koninkrijk, als die daar geen lot noch deel in hebben, noch ooit in hebben zullen, indien zij niet eenmaal oprecht zullen geloven en zich bekeren.

Kortom, de belofte van de genade in Christus moet aangenomen worden met een oprecht geloof, door de Heilige Geest, of de mens blijft anders, met al zijn eigengerechtigheid, onder de vloek en onder de macht van de eeuwige dood. Want aldus luidt het Evangelie: *Die in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld, maar die niet gelooft, is alreeds veroordeeld, dewijl hij niet gelooft in de Naam de Eniggeboren Zoons Gods, Joh. 3:18.* En deze uitspraak van het Evangelie is allerzekerst en onherroepelijk, als zijnde Gods eigen onveranderlijk getuigenis, hetwelk in de mond van Zijn dienaren en gezanten alzo eeuwig waarachtig is, alsof de Heere God datzelve van de hemel tot ons kwam spreken met Zijn eigen mond, *gelijk Hij dan, volgens dit getuigenis het Evangelie, beide in dit en in het toekomstige leven ook wil oordelen.* Wij hebben ten jongste dage geen ander oordeel uit Christus mond te verwachten, dan wij duidelijk geschreven vinden in het Evangelie, en wij met onze oren nu ook gedurig horen uit de mond van Zijn dienaren, die ons dat Evangelie op Zijn bevel en ordonnantie getrouwelijk verkondigen. Dit leren ons de aangewezen plaatsen, Matth. 16:19 en Joh. 20:23

B. Aangaande de andere sleutel, van *de Christelijke ban*, wordt ons de verklaring van deszelfs rechte gebruik ook gegeven (Vraag 85), waar een ieder die zelf kan nazien. Deze stof zou wel een bijzondere en omstandiger behandeling vereisen, in een tijd, waarin, helaas! de Kerkdiscipline zo droevig onder ons gevallen is, maar waarover wij ons hier niet kunnen uitlaten. Daarom zeggen wij slechts, dat het gebruik van deze sleutel van de ban zich zo ver en algemeen niet uitspreekt, als dat van de vorige sleutel van het Evangelie. Want die gaat zonder onderscheid, over al degenen, die onder het Evangelie zijn, en die deszelfs verkondiging horen. Maar de bansleutel gaat slechts over de leden van de gemeente, dezelve wordt dan eerst in het werk gesteld wanneer het gebruik van de Evangeliesleutel niet genoegzaam toereikend is, om de goede orde in de gemeente des Heeren te bewaren, de stichting te bevorderen, en al de leden in gehoorzaamheid en onderdanigheid te houden.

Voor deze sleutelen de Hemelrijks hebben de ware gelovigen nu een oprechte achting en eerbied, en zij vrezen voor dezelve als voor de ontzagelijke ordonnantiën van de Heere Jezus Christus, de Koning van Zijn Kerk. Zij trachten zich altijd met een gelovig gemoed aan dezelve te onderwerpen, opdat Hij hen, door middel van dezelve, tot zaligheid leidt en bestuurt. Immers het is eigen aan de genade zulks alzo te werken in de grond van des gelovigen harten. Dezelve zal hun niet slechts de verdiensten en weldaden, maar ook de hoogwaardige geboden en de Koninklijke regering van de Heere Christus over Zijn Kerk eerbiedig doen omhelzen. Het zij geheel verre van een oprecht gelovig gemoed, de allerheiligste instellingen van de Zaligmaker te verachten, of Zijn juk van zich af te werpen. Zelfs wanneer het gelaat van de Kerk ook al zeer bedorven mag zijn, en er een groot verval in de Evangelieverkondiging in de Discipline en in alle zaken van het Christendom met droefheid bespeurd mocht worden, zo zal de Heilige Geest der gelovigen harten dan nog weiden met de stok, die Samenbinder genoemd wordt, en hen de Separatisterij, of een onwettige afzondering van de gemeenschap van de Kerk en van de ingestelde kerkdienst, grotelijks doen haten, als een zeer verderfelijk kwaad, hetwelk de Heere doorgaans met droevige oordelen pleegt te bezoeken. Voorzeker, wie in een zeer bedorven en geesteloze tijd ook onordentelijk uit de Kerk mag lopen, zo zullen er de arme en oprechte gelovigen, de treurige Sionskinderen dan nog ellendig in blijven zuchten: *o Heere God! hoe lange zult Gij roken tegen het gebed Uws volks? Gij spijst ze met tranenbrood, en drenkt ze met tranen uit een drieling*, Ps. 80:5, 6. Zij zullen het huis des Heeren niet verlaten, voordat zij er uitgedreven, en hun de deuren gesloten, en het brood en water hen geweigerd wordt, dan zullen zij uitgaan in de woestijn, om de Heere hun God een offerande te doen van slachtofferen en van spijsofferen, en van runderen, die de klauwen verdelen.

Hoe de geveinsden de sleutelen verachten, en tot een onwettige afscheiding licht genegen zijn

Maar al geheel anders is het gelegen met *de geveinsden en waangelovigen*. Deze ongelukkige mensen staan met hun gemoed aan de ordonnantiën van Christus nooit recht gebonden, en hun achting voor dezelve mag schijnen wat zij wil, zij is toch niet hartelijk of diep geworteld. De genade heeft hen aan die heilige banden van het Evangelie nooit vast gebonden, hoe zeer het waangeloof hen aan dezelve ook gebonden mocht hebben. Zij moeten het rechte en geestelijke gebruik van de sleutelen des Hemelrijks in de grond altijd haten, en kunnen zich daaraan niet gewillig onderwerpen. Dit wordt bijzonder openbaar in een getrouwe, ontdekkende Evangeliebediening, wanneer die sleutelen hun, wegens hun geveinsdheid, het Koninkrijk Gods waarlijk toesluiten, hetwelk zij toch alleenlijk voor zich willen geopend hebben. Want zij zijn enkel genegen om tot de Zieners te zeggen, *ziet niet, en tot de Schouwers, schouwt ons niet wat recht is; spreekt tot ons zachte dingen; schouwt ons bedriegerijen*, Jes. 30:10. Gij dienaars des Heeren, gij die de sleutelen van Zijn Koninkrijk draagt, zet ons de poorten wijd open, en sluit ze niet toe. Ja, daar plachten ook altijd geveinsden genoeg gevonden te worden van een hoog steigerende geest, die hun vlerken uitspreiden, om over de gehele Evangelische Kerkordening heen te vliegen, en beide de sleutelen van Christus gemakkelijk onder hun voeten te leggen.

Dit zijn doorgaans mensen van een lichte beweging en van een wonderige gesteldheid, die, als het licht hen nu opgeblazen heeft gemaakt, dan weldra mannen of vrouwen worden, die door geen lage kerkdeuren, waar iedereen door passeert, meer kunnen intreden. Zij zien dat huis nu al te bouwvallig aan, en de tafels, stoelen en zitbanken zijn voor hun wijdse en reine klederen al veel te morsig. Hoe zouden het die verlichte humeuren, die zo zeer verlangen naar geestelijke ordinantiën en naar een gezuiverd kerkwezen, nog langer harden kunnen onder die gemengde hoop van botte kerkgangers? Die dode Formalisterij begint hun geheel onverdraaglijk te vallen, en zij krijgen een walging van langer onder een bestudeerde predikatie te zitten, en onder die letter zonder geest. Ja, hoe hun zielen levendiger en geestelijker worden, hoe zij hun vlucht ook hoger nemen naar het steile gebergte en naar de kloven der steenrotsen, en dan bekomen zij allengskens een afschrik van de stenen kerken, en van al die omslag en gewemel van dorre beenderen. Zij moeten nu ter zijde aftreden in de stilte, hoewel er ook staat, *de vergadering der huichelaren wordt eenzaam*, Job 15:34.

En ziet als de broeders en zusters hier nu kennis aan elkander gemaakt hebben, dan worden de snaren kunstig gespannen tot het dodelijke, zielverdervende Separatisme. Weldra ontvangt elkeen zuiver licht in de geestelijkheid van de Evangelieordonnantiën, waarbij al die ijdele sleur en slenter van dat verdorven Antichristelijke kerkwezen al geheel ter neerstort, als Dagon's beeld voor de Ark. De Geest is nu de kerkdienst van de Christenen, en waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid van de dode ceremoniën. Daar verdwijnt dan de gehele opslag van het Superstitie- of Formulierwezen, gelijk een schaduw of nevel gaat verdwijnen voor de blinkende zonnestrallen. En wat is het nu? Nu komt het Nieuwe Verbond van de Geest voor het Oude Verbond der Wet, een juk, hetwelk de satan en zijn werktuigen het blind Christenvolk weer listig op de hals geschoven hebben. Al wie nu maar geestelijk is, die is dan ook een Leraar of een Lerares, want in Christus is geen onderscheid tussen edel en onedel, tussen schriftgeleerden of ongeleerden, enz. De Geest is in de gehele Kerkordonnantie. Maar deze verborgenheid is groot, en het domme volk verstaat daar niets van, het deksel der Wet ligt hun te zwaar op het hart. Hier is nu de ware grond en oorsprong van de Mystieke, Enthousiastische en Separatistische conventkelen of vergaderingen, waar men van niets anders dan van dit schone Evangelie hoort. Derwaarts heen vloeit nu al wat opgeblazen geestelijk is, om een zuiverder Evangeliedienst, welke niet bestaat bij woorden, maar in kracht, en elk drijft af in die stroom, naardat hij gemakkelijk los kan komen van de verroeste kerkbanden, die hem nog om 't lijf hangen. En die het meeste ontvangen, schudden dat juk te lichter af. De anderen zijn maar lage kruipers, en als bijlopers van de sociëteit. En sommigen zijn wel goed, maar zij hebben ook nog een intrest te bezorgen, waardoor zij nog een deel predikatiën moeten horen, of een Avondmaal ontvangen, want men kan niet altijd zoals men wil.

Zo ziet gij, waarde lezer! het pestilentieëus verderf, waar de satan ten allen tijde het Christendom zeer jammerlijk mee besmet en duizenden van kostelijke zielen naar de hel gesleept heeft. Ja, wat zou hem beletten, als God het hem wil toelaten, om zelfs ook de ware uitverkorenen in zo een stroom van verleiding te slepen, die er dan niet dan zeer bezwaarlijk uit gered zullen worden? Nadat hij zijn eerste proefstuk in het Paradijs heeft afgelegd aan twee volmaakt heilige mensen, kunnen wij, achter de Heere, nooit genoeg voor de satan beven. Maar Hij zal al de Zijn Zelf bewaren, dat zij hun voet niet zullen zetten in de strik van de duivel, wanneer zij genade zullen vinden in Zijn ogen. Zij zullen dan een waarachtige afkeer dragen in hun gemoed van al zulke geestelijkheid, die slechts strekt tot een verachting of bederf van de ingestelde Evangelische ordonnantiën. Zij zullen zo ongelukkig blind niet zijn, van zulks voor een zwakheid, of voor iets singuliers in deze mensen op te nemen, maar zij zullen hier ook roepen met de zonen der Profeten: *de dood is in de pot*, en zij zullen van het moes van die Wijnstok en van die wilde kolokwinten ook niet kunnen eten, of hun vrienden aan zulke tafels nodigen, 2 Kon. 4:39, 40. Voorwaar, al wie zijn onsterfelijke ziel liefheeft, en de satan geen plaats willen geven, moet geheel ernstig van ons vermaand zijn, in de naam van de Heere Jezus Christus, de overste Richter van levenden en doden, dat hij alle soort van Separatisten toch wil tekenen, en zich

zorgvuldig hoeden voor hun licht, vromigheid, gemeenschap en conventikelwerk. Want deze vier haat de Heere ook en zijn ze Zijn ziel een gruwel, Spr. 6:16.

Indien sommigen nog enige heilige tranen overgehouden hebben over Jozefs droevige verbreking en over de vervallen muren en wegen Sions, laten zij dan komen en die uitstorten voor het aangezicht des Heeren, midden in Zijn Kerk, en laten zij toch enige vergelding doen aan het huis van hun arme moeder, waar zij gewonnen en geboren zijn. O, zij zullen immers in die vervallen hut nog veel veiliger wonen, dan op de toppen van Amána, van Senir en Hermon, die steile woningen der leeuwinnen, die akelige bergen der luipaarden, waar er zo menig ongelukkig is verslonden, die alleen voor zijn eigen hoofd geestelijker wilde zijn dan alle kerkgangers, Hoogl. 4:8. Welgelukzalig zal het volk zijn, dat op Jeruzalems puinhopen nog klaaglijk zal zitten wenen, wanneer anderen met snelle hooggebulte kemels zullen aftrekken naar Egypte, waar de staven en stokken van het Evangelie weldra veranderen in slangen en basilisken.

En met deze ernstige waarschuwing besluiten wij hier het gewichtige hoofdstuk van de Verlossing, dat ons zolang heeft opgehouden. *Gode zij lof!* AMEN.